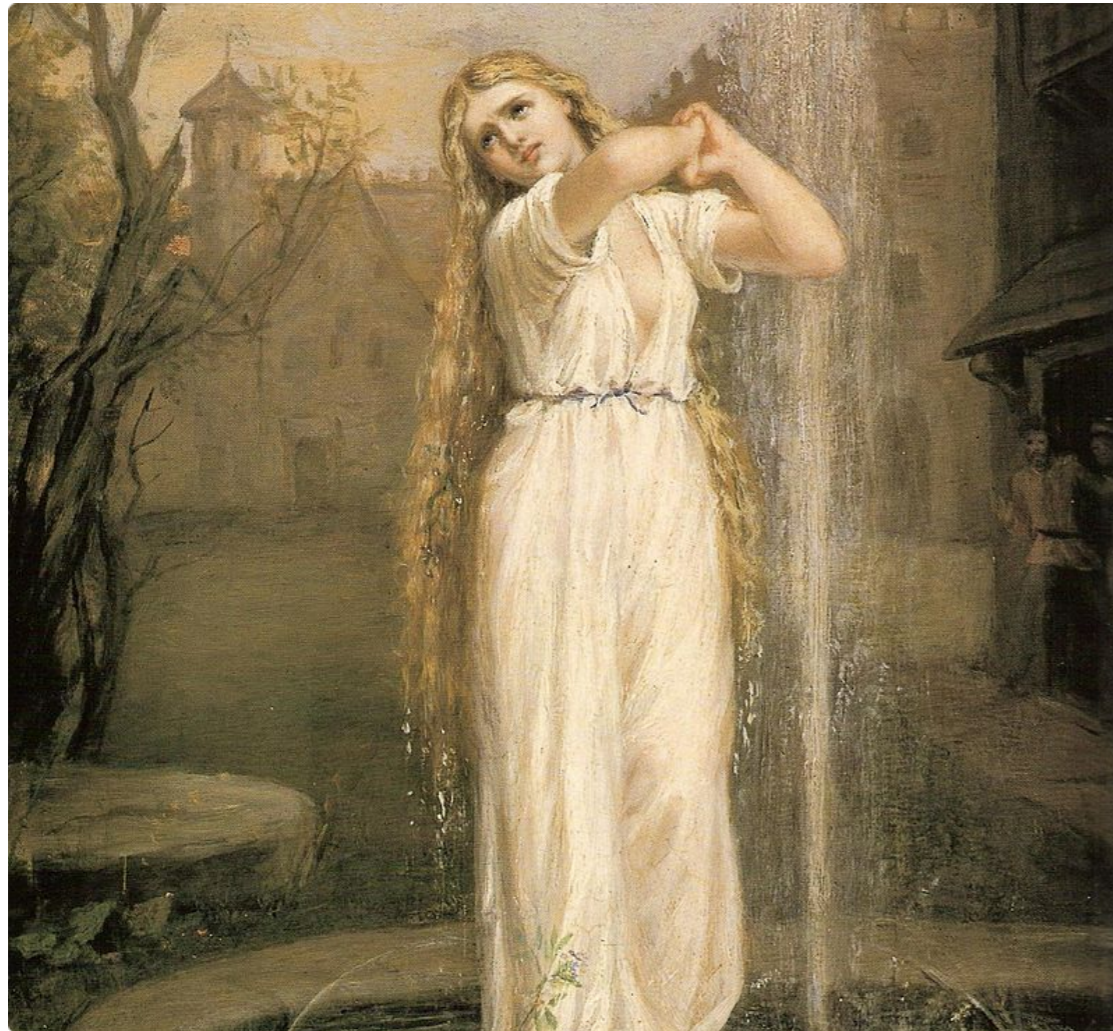

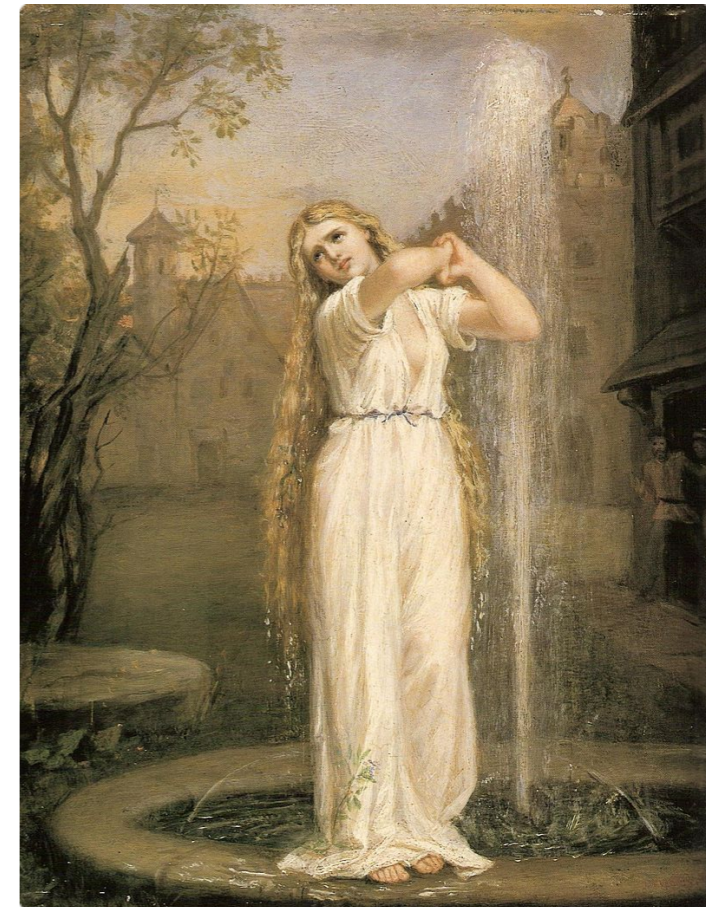
Ririro

Marianna

Er was eens een slechte edelman die in opstand kwam tegen de koning en hem doodde. De koningin wist met haar baby prinses het bos in te vluchten. Daar liet ze de prinses achter bij een oude dwerg. Dezelfde dag stierf de koningin. De dwerg voedde het meisje op alsof ze zijn eigen kind was. Het meisje droeg toen ze gevonden was een gouden hartvormige medaillon met een kroon en de letter M erop. De dwerg noemde haar daarom Marianna.

Zeventien jaar gingen voorbij en Marianna groeide uit tot het mooiste meisje van de hele wereld. Op een lentemorgen vloog een geel vogeltje naar het huis van de dwerg en gaf hem een brief die hij in zijn snavel hield. De dwerg las de brief en zei: 'Kleine Marianna, de keizer van de Elfen heeft me gevraagd naar de Gouden Berg te komen. Ik mag je helaas niet meenemen, want het is voor gewone mensen verboden daar te komen. Maar ik kan je ook niet achterlaten in dit verlaten bos.'

Hierop antwoordde Marianna: 'Wees niet ongerust, vader. Geef mij je kristallen fles met het water van genezing. Ik zal de wereld ingaan, tot het tijd wordt om weer terug te keren. Ik zou graag willen uitzoeken wie ik ben. Misschien herkent iemand mijn medaillon en kan het me vertellen.'

Daarna gingen beiden elk hun weg. De dwerg koos het pad naar de Gouden Berg. Marianne ging een willekeurige kant het bos uit. Onderweg genas ze de zieken met haar water van genezing. Ze kwam langs vele dorpen en steden, maar niemand kon haar iets vertellen over het medaillon dat ze droeg.

Op een dag werd ze onderweg aangeklampt door een arme vrouw. 'Help ons alsjeblieft,' vroeg ze, 'mijn dochter is heel erg ziek.' Marianna volgde de vrouw en kwam aan bij een armoedig hutje. Daar lag op een krakkemikkig bedje een mooi, jong boerenmeisje. Ze had koorts. Marianna raakte het meisje aan met het water en ze werd onmiddellijk weer gezond en sterk. 'Lieve dame,' zei het boerenmeisje, 'ik ben je eeuwig dankbaar!'

Op de grond zat een klein geel vogeltje. Hij zag er heel verdrietig uit. 'Ik heb hem gisteren op het pad gevonden. Iemand heeft hem verwond. Zijn vleugel is gebroken,' zei de moeder. Marianna pakte de vogel op en raakte de gewonde vleugel aan met het water van genezing. Nauwelijks had ze dat gedaan of de gele vogel begon een vrolijk liedje te zingen. Marianna nam daarna afscheid van het boerenmeisje en samen met de gele vogel liep ze terug naar de hoofdweg in de vallei.

Ze bereikte een land dat het mooiste was dat ze ooit had gezien. Ze wist niet dat het land haar toebehoorde. Het was namelijk het land van haar vader, de rechtmatige koning. Er was daar in de tussentijd veel gebeurd. De edelman was inmiddels gestorven. Hij had zijn broer Garabin gevraagd om zijn zoon Desire met het koninkrijk te helpen.

Maar Garabin was een slechte man. Hij had ervoor gezorgd dat Desire zo ziek werd, dat hij ongestoord kon genieten van de koninklijke rijkdom. Garabin had Desire liever willen doden, maar dat zou door het volk opgemerkt worden. Het was dus een slimme zet om hem zo ziek te maken, dat het niet vreemd was dat Garabin de touwtjes in handen had. Desire was inmiddels twintig jaar oud. Maar hij was zo ziek dat hij waarschijnlijk niet lang meer zou leven.

De kapitein van de kasteelwacht klopte aan bij Garabin en vertelde hem dat Marianna in het koninkrijk was aangekomen. Garabin zag het gele vogeltje op haar schouder en direct

viel zijn oog op het medaillon om de nek van Marianna. Hij wist dat het kleine gouden hart, bezet met diamanten een van de kroonjuwelen was geweest. Dit moest de vermiste prinses zijn en rechtmatige koningin van het koninkrijk!

Wat moest hij doen? Als hij weigerde Marianna de prins te laten genezen, dan zouden de mensen hem misschien gaan verdenken en hem van de troon stoten. Als hij Marianna toestond de prins te helpen, dan zou de prins op zijn eenentwintigste verjaardag het koninkrijk opeisen.

Garabin zocht raad bij de wrede tovenaar die ook Desire had betoverd. De tovenaar zei: 'Wees niet bang, ik zal zowel de prins als de koningin tegelijk vernietigen. Ik zal het water van genezing stelen en er een gelijk uitzierend water voor in de plaats neerzetten. Het water van vernietiging. Sta Marianna toe de prins te helpen. Ze zal hem het water van vernietiging geven. Het volk zal haar zien als de moordnares en haar de doodstraf geven.'

Garabin was helemaal in zijn nopjes met dit afschuwelijke plan. Dezelfde avond vulde de tovenaar een flesje met het water van vernietiging en ruilde deze om voor het flesje water van genezing. Nu dacht de tovenaar dat niemand dit had gemerkt. Maar dat had hij mis! De gele vogel had alles gezien. Hij had de tovenaar gevolgd en wist precies waar hij het flesje met water van genezing verborg.

De volgende ochtend werd Marianna naar de kamer van Desire gebracht. Daar lag de prins in een groot, ouderwets bed. Hij was zo ziek dat nauwelijks zijn hoofd kon optillen om naar zijn bezoekers te kijken. Wel zag hij Marianna en hij werd direct smoorverliefd op haar.

Toen Marianna een druppel uit het flesje van genezing over het voorhoofd van de prins wilde laten vallen, begon de gele vogel als een dolle te schreeuwen. Marianna keek naar het flesje maar merkte niets bijzonders op. De druppel viel op het hoofd en Desire werd krijtbleek en zakte helemaal weg.

De toeschouwers begonnen te mompelen en werden onrustig. Marianna werd doodsbang voor wat er was gebeurd en liet het flesje vallen waardoor het in duizend fonkelende stukjes viel. Plotseling riep Garabin met luide stem: 'Grijp de heks, ze heeft de prins vermoord!' Marianna werd vastgegrepen en weggebracht. Toen de artsen

verklaarden dat de prins stervende was, werd Marianna veroordeeld om van een hoge rots de zee in te worden gegooid.

De vogel werd naar de keuken gebracht. 'Hier, draai zijn nek om,' zei de kokkin tegen een van haar helpers, 'terwijl ik de kat ga roepen.' Gelukkig was de hulp van de kok het boerenmeisje dat Marianna had gered. Ze herkende de vogel en liet hem uit het raam vliegen.

De gele vogel vloog naar het raam van de tovenaar en nam het flesje van genezing tussen zijn snavel. Met het flesje vloog hij naar de kamer van prins Desire.

Een uur later werd Marianna naar het hoogste punt van de rots gebracht. Er zaten allemaal zware kettingen om haar heen. Ze zou van de rots de zee in worden gegooid. Desire haastte zich naar de rots. Hij had van de vogel een druppel van het flesje van genezing gekregen en voelde zich zo sterk als een leeuw. Bij de rots aangekomen trok hij zijn zwaard en beval Marianna los te maken.

Garabin die zijn complot zag mislukken, riep: 'Grijp ze. Naar de afgrond met ze! Alle twee!' De soldaten waren even helemaal de kluts kwijt. Wat moesten ze nu doen? De bevelen van hun meester uitvoeren? Of die van de prins? Op het moment dat ze naar de prins en Marianna liepen, kwam er een vlam. De kleine dwerg, Marianna's pleegvader, stond ineens naast de geliefden.

'Wrede koning,' riep de dwerg streng, 'en jij, slechte en trouweloze tovenaar. Jullie zullen jullie straf niet ontlopen!' De lucht werd zwart, de bliksem sloeg in en er stak een vreselijke windstoot op. De tovenaar en Garabin waren verdwenen. 'Marianna,' zei de dwerg, 'de keizer van de Elfen heeft me je hele geschiedenis verteld. Het is dankzij hem dat ik op tijd terug ben gekeerd. Jij, Marianna, bent de rechtmatige koningin van dit land.'

Desire knielde voor haar neer, en zei: 'Lieve koningin, laat mij de eerste van uw onderdanen zijn om u te groeten.' 'Nee prins,' antwoordde de jonge koningin. 'Uw vader heeft het koninkrijk veroverd. Als ik u was, zou ik een poging doen het hart van de koningin te veroveren.' Dat was natuurlijk een grap, want dat was allang al gebeurd. Marianna was namelijk ook smoorverliefd op Desire.

Ze trouwden en leefden nog lang en gelukkig. De gele vogel nam na de bruiloft afscheid om vrolijk verder te leven in het land van de Elfen.